

Internetul, *inamicul public nr.1* ?!

✎ **Text și foto:** locotenent Constantin MIREANU

danmireanu@presamil.ro

Recunosc că mi-a făcut plăcere să-i reîntâlnesc pe studenții de la Academia Forțelor Aeriene „Henri Coandă”, în plină sesiune, învățând împreună pentru câte un examen mai greu, citind un roman bun în așteptarea unui examen mai simplu, dialogând deschis, așa cum le stă lor cel mai bine.

Mai puține clișee

În ultima vreme, elevii și studenții comunică mult mai liber și spun, fără teamă, lucrurilor pe nume. Au curajul să mărturisească, dacă asta se întâmplă, că nu le place mâncarea, că nu sunt multumiți întotdeauna de comportamentul comandanților, că ar vrea să schimbe, dacă ar putea, destul de multe lucruri, că se gândesc la viitor, dar nu ca la unul neapărat de aur etc.

Am discutat cu studenții vrute și nevrute. În ceea ce privește relația cu comandanții de pluton, studenții au sărit care mai de care cu răspunsuri.

Sunt tineri, nu au terminat de mult timp academia și ne cunosc foarte bine psihologia. Nu-i putem păcăli, pentru că ei știu toate trucurile pe care încercăm noi să le facem. Doar au fost studenți aici. Îi respectăm, dar lucrul cel mai bun este că ne bucurăm de același respect din partea lor, ceea ce nu prea exista în liceul militar. În același timp, avem și noi nevoie să ne simțim liberi, suntem la vârsta când vrem să trăim viața la maxim, spune studentul Crăciun Burcea, anul I, artilerie. Da, adevărat. Nu mai este ca în liceul militar. Relațiile sunt altele. Nu vreau să fiu subiectivă, intervine Mădălina Cincan, de la anul I, arma controlor trafic aerian, dar ofițerii care termină la Brașov parcă au vederi mai largi, sunt mai îngăduitori.

Da, Mădălina, intră în vorbă studenta Alexandra Leța, anul I, artilerie, care așteptase parcă această replică, dar trebuie să ne gândim că nici noi nu mai suntem la fel, nu mai suntem acei copii din LM care nu știau prea bine ce vor. Acum avem alte priorități, suntem aici ca să devenim ofițeri.

Am mai aflat de la studenții de anul I că îi deranjează uneori cum se pune problema între ei și aviatori. Se simt discriminați pentru că au impresia că studenții de la aviație sunt favorizați în ceea ce privește condițiile de cazare, de hrănire, sectoarele, care pentru artileriști sunt mai generoase și chiar în privința examenelor afirmă că sunt diferențe de comportament ale profesorilor în ceea ce-i privește. Nu pot înțelege de ce aviația trebuie să fie mereu pe primul loc.

Dar cu dragostea...?

Ca în orice discuție degajată, s-a ajuns și de data aceasta la viața personală și la relațiile de dragoste. Complicată problemă. Mai ales că, în accepțiunea băieților, o relație în interior ar aduce automat un soi de rutină. Ce înseamnă asta, să te vezi în fiecare zi cu persoana iubită, la înviore, la cursuri, la apel? Să nu ai parte de nici un fel de diversitate, să știe în permanență ce faci? Mai ales că în Brașov există căminele studențești de fete, care nu le sunt deloc străine. Dar, cum fiecare persoană este diferită și

deosebită, în felul ei, și în Academia Forțelor Aeriene există povești de dragoste, trăite cu intensitate maximă, există gelozie, există orgolii. Toate acestea dau un plus de farmec vieții cazone, dau o notă diferită, de care cu nostalgie pot spune că n-am avut parte, și conduc la o atmosferă bună, optimistă, de care ar trebui să profite acum, când au ceea ce inevitabil vor pierde într-o zi: tinerețea.

Stop Internet!

N-am reușit, deși nu era nici pe departe rolul meu, să le clarific unele lucruri pe care ei nu le înțeleg și nici nu le acceptă. Anume, de ce în secolul XXI au voie să introducă un calculator de birou în academie, dar li se interzice să aducă un laptop? De ce li s-a limitat accesul la Internet, în situația în care, în toate țările civilizate, studenții apelează din ce în ce mai des la această sursă de informare, pentru a se documenta, pentru a comunica, pentru a fi la curent cu ce

se întâmplă în lume? Se mai întrebau și dacă există cineva în armată care încă mai crede că ei nu ar fi destul de inteligenți ca să folosească medii de stocare miniaturizate, pentru a sustrage informații (desigur, dacă ar avea acces la ele și dacă ar vrea să facă rău)? Aș fi vrut să le răspund în calitate de ziarist, de coleg mai mare, de amic chiar, dar nu știam ce, pentru că am avut ocazia să văd cum este în alte țări, în școli mai ales, iar lucrurile stăteau cu totul și cu totul diferit. De exemplu, la *École militaire*, din Paris, nu era nici o interdicție de acest gen. Aveam acces la Internet și cursanții de acolo își aduceau calculatoarele personale fără restricții. Dar de, era școala. Surpriza am avut-o la Regimentul 5 Forțe Speciale din

Slovacia, unde, fiind convins de importanța și de operativitatea acelei unități și deprins ca la noi, am întrebat spășit ce aș putea să fotografiez și să filmez, fără să cad în abatere. Mi s-a răspuns scurt: *Puteți filma și fotografia ce vreți dumneavoastră.* Apoi mi s-a părut deodată firesc, gândindu-mă că acei *Rambo* nu erau copii, ca să lase la vedere lucrurile pe care nu ar fi trebuit să le știu, fotografiez, filmez. Am stat cinci luni în Canada, într-o bază militară, școală de limbi străine și de recruți. Ne plimbam cu laptopurile pe holuri fără nici cea mai mică interdicție, fără nici o teamă, ba mai mult, eram încurajați să ne conectăm la Internet în camere, deși în acea bază militară se formau și viitoarele cadre ale armatei canadiene.

Cum să le spun acum studenților că laptopul ar putea fi o problemă mai mare decât un calculator de 20 de kilograme, cum să le spun că Internetul este socotit tabu pe bună dreptate, și, mai mult, cum să le spun că regula, fie ea bună sau proastă, trebuie acceptată, doar pentru că este regulă? Adică, să le spun ceea ce probabil aud în fiecare zi?

